

Bud, og det var ikke engang faldet hende ind, at han kunde være indbudt.

»Du undrer dig maaske over den Navneseddel,« sagde Fætteren ovre fra den anden Side af Bordet. »Jeg var jo nødt til at invitere ham. Manden er i Bestyrelsen. Han har mærkværdig nok endnu ikke sendt Afbud, saa vi er ogsaa nødt til at reservere Plads til ham. — Undskyld mig forresten et Øjeblik! Jeg kommer straks. Min Mave er bleven ganske rebelsk!«

Jytte havde følt sit Hjerte standse et Øjeblik. Men nu faldt det hende ind, at Pastor Gaardbo naturligvis vilde komme her for Enslevs Skyld. Det var jo hans Farbror. Det havde hun underligt nok ikke tænkt paa. — — Det havde vel nok været bedst for dem begge to, om de havde undgaaet et nyt Møde; men hun var alligevel nu glad ved, at hun fik Lejlighed til at sige ham ordentlig Farvel.

Hun var ene i Stuen og blev ved at se paa hans Navn. Hun huskede, hvor kønt og varmt og landlig hyggeligt det havde lydt for hende den første Gang hun hørte det derude i Haven. Gaardbo. Det lød af Tøjreslag og Lærkekvidder. Men Pastor Gaardbo. Saa hørte hun straks hans Præstetone, der var hende saa meget imod. Hun kunde næsten ikke taale, at han talte til hende om sit Gudsforhold.